

Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam, mert nálad keres oltalmat a lelkem. Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat. (Zsoltár 57,2)

Mt 8,14-17

Amikor Jézus bement Péter házába, látta, hogy annak anyósa lázasan fekszik. Megérintette a kezét, és elhagyta az asszonyt a láz, és felkelt, és szolgált neki.

Amikor beesteledett, sok megszállottat vittek hozzá, ő pedig szavával kiűzte a tisztátalan lelkeket, és minden beteget meggyógyított, hogy beteljesedjenek az Ézsaiás próféta által mondottak: „Erőtlenségünket ő vette el, és betegségeinket ő hordozta.”

Nagyon fontosnak tartom Dietrich Bonhoeffer német mártír teológus gondolatát az olcsó és az ingyen kegyelem szembeállításáról. Az olcsó kegyelem, amikor a megváltást elfogadom, de nem következik belőle Krisztus követése. Újra és újra vétkezhetek, hiszen Krisztus már úgymint eltörölte minden bűnömöt a kereszten. Pedig a kegyelmet nem azért kapom ingyen, mert az olyan olcsó, hanem azért, mert megfizethetetlenül drága. Én nem tudok kiérdemelni, vagy megszolgálni Isten értem adott életét.

Gondolj csak bele: ha odajönne valaki hozzád, és megkérdezné: Figyelj, mennyit fizessek azért, hogy meghalj helyettem? Az a helyzet, hogy pár veszélyes alak ki akar nyírni. Te eléggé hasonlítasz rám, ezért fel kéne vened a ruhámat, és kimenni a főtérre sétálgatni, amíg le nem puffantanak. Nekem ez nagyon sok pénzt megér. Mennyit fizessek, hogy felvállald? Mit felelnél erre? Jézus pedig pont valami ilyesmit tett értünk.

Máté evangélista szavaiból, amikor Jézus gyógyításaival és a tisztátalan lelkek kiűzésével kapcsolatban Ézsaiást idézi – „Erőtlenségünket ő vette el, és betegségeinket ő hordozta.” – arra döbbenhetünk rá, hogy Jézus gyógyításai sem voltak neki ingyen. Nem arra kell gondolnunk, hogy Jézus ereje véges volt, és csak bizonyos mennyiségű betegre volt elég, vagy a körülötte lévők hitéből töltődtek fel az erőforrásai. Nem. Ezek a szavak itt azt jelentik, hogy Jézus ezekért a betegségekért, és lelki bajokért is megszenvedett a kereszten. ÉS szenvedett az én minden egyes bűnömért, amit elkövettem, vagy el fogok követni. És minden bűnnel és engedetlenséggel az ő szenvedéséhez teszek valamit hozzá. Ha másként nem, hát azáltal, hogy nem becsülöm meg az értem hozott áldozatot.

Példát vehetünk Péter anyósától, aki miután Jézus meggyógyította, rögtön felkelt és szolgált neki.

El tudom képzelni, hogy ilyenkor úgy reagálnánk: Ne már! Nem lehetnék még egy kicsit beteg? Nem magas lázzal, mert az elég vacak, de csak egy kis hőemelkedéssel, vagy valami nem fájdalmas de fertőző kiütéssel? Hadd feküdjek már még egy kicsit.

Lehet, hogy valakinek beugrik az exleprás története a Brian élete című filmből, aki pont amiatt panaszkodik, hogy Jézus meggyógyította, és most már nem koldulhat, hanem el kéne kezdenie dolgozni.

A mai szakasz alapján most azt a kérdést szeretném feltenni magamnak és nektek: Azt az új életet, amit Krisztus a saját élete, vére, szenvedése árán szerzett nekünk, arra használjuk, hogy mentesítsük magunkat a bűntudat terhe alól, vagy arra, hogy ÉLJÜNK – csupa nagy betűvel –, Istennek szolgálva, értelmesen?